

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Martina Bobáka a Jana Ferfeckého ve věci

žalobkyně: **Celní jednatelství Zelinka s.r.o.**, IČO 29376211
K letišti 1088/59, 161 00 Praha 6
zastoupená advokátem Mgr. Janem Slunečkem
oba sídlem Týn 640/2, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Celní úřad Praha Ruzyně**
sídlem Aviatická 1048/12, 160 08 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 24. 4. 2023, čj. 7487-3/2023-650000-11,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného z 24. 4. 2023, čj. 7487-3/2023-650000-11, se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 51 512 Kč, a to do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Jana Slunečka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a podání účastníků a procesní vývoj věci

1. V této věci jde o neuhrazení úroku z nesprávně stanovené daně ve smyslu § 254 zákona č. 281/2009 Sb., daňový řád (daňový řád).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

2. Celní orgány zahájily u společnosti HM Mezoš s.r.o., IČO 06964761 (kontrolovaná osoba), kontrolu po propuštění zboží za účelem ověření správnosti sazebního zařazení zboží propuštěného do režimu volného oběhu v letech 2019 a 2020, které kontrolovaná osoba deklarovala dle sazebního zařazení do položky KN 8711 60 90 s TARIC kódem 90 se sazbou dovozního cla 6 %. Celní orgány během kontroly zjistily, že zboží mělo být deklarováno jako KN 8712 00 30 s TARIC kódem 90 s celní sazbou 14 %. S ohledem na nově stanovené sazební zařazení a čínský původ zároveň zboží (nově) podléhalo konečnému antidumpingovému clu ve výši 48,5 % dle prováděcího nařízení Komise (EU) 2019/1379. Jelikož kontrolovaná osoba neuhradila ani dodatečně vyměřené clo, ani antidumpingové clo, Celní úřad kraje Vysočina doměřil tato cla žalobkyni jakožto solidárnímu dlužníkovi kontrolované osoby, a to 53 dodatečnými platebními výměry z 4. 5. 2022, čj. 21090-70 (až) 122/2022-630000-51, v souhrnné hodnotě přes 1 mil. Kč. Těchto 53 dodatečných platebních výměrů zrušilo Generální ředitelství cel rozhodnutím z 20. 2. 2023, čj. 10508/2023-900000-311, a řízení zastavilo. Dle něj se Celnímu úřadu kraje Vysočina nepovedlo jednoznačně určit, jaké zboží bylo v případě skupiny zásilek označených jako „balance car“ předmětem dovozu. Celní úřad nemohl vztáhnout zjištění ohledně jednoho jiného obdobného dovozu na celou množinu dovozů řešených v posuzovaném případě. Nemohl tedy ani konstatovat, že kontrolovaná osoba nesprávně deklarovala dovezené zboží, ani doměřit žalobkyni (jako solidárnímu dlužníkovi) dovozní a antidumpingová cla.
3. Na základě rozhodnutí Generálního ředitelství cel z 20. 2. 2023 žalovaný vrátil žalobkyni přeplatek na cle ve výši necelých 466 tis. Kč a také úrok z prodlení dle čl. 114 nařízení (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (celní kodex Unie) ve výši přes 38 tis. Kč. Žalobkyně se proti postupu žalovaného bránila námitkou dle § 159 daňového řádu, v níž žádala také úrok z nesprávně stanoveného cla ve smyslu § 254 daňového řádu. Námitku žalovaný zamítl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím.
4. Žalobkyně tvrdí v žalobě, že jí náleží úrok z nesprávně stanovené daně dle § 254 daňového řádu. K tomu odkázala na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (SDEU). Národní právní úpravu, která je v rozporu s právem EU, nelze podle ní použít.
5. Ve vyjádření z 24. 7. 2023 žalovaný odkázal na § 66 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon (celní zákon), který vylučuje postup, jehož se žalobkyně domáhá. Žalovaný mj. upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 29. 6. 2023, čj. 4 Afs 219/2022-68. Náhradu za nedostupnost peněžní částky, odpovídající nesprávně vyměřenému clu, měla žalobkyně řešit prostřednictvím postupu upraveného zákonem č. 82/1998 Sb.

III. První rozsudek, rozsudek NSS a navazující vyjádření

6. Soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 15. 2. 2024, čj. 14 Af 21/2023-23 (první rozsudek). Ke kasační stížnosti žalobkyně pak NSS první rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení (rozsudek z 16. 4. 2025, čj. 2 Afs 45/2024-98). Vycházel přitom z nálezu Ústavního soudu z 20. 2. 2025, sp. zn. I. ÚS 2293/23, který zrušil cit. rozsudek 4 Afs 219/2022. Poukázal také na závěry rozsudku NSS z 15. 4. 2025, čj. 1 Afs 334/2024-58. Za účelem posouzení nároku na úrok dle § 254 daňového řádu je podstatné zjistit, z jakého důvodu Generální ředitelství cel zrušilo původní dodatečné výměry z 4. 5. 2022 a v této věci zastavilo celní řízení. Pokud celní úřad původně vyměřil clo v rozporu s právem EU, nelze pro rozpor s právem EU aplikovat § 66 celního zákona, který v celním řízení vylučuje použití § 254 daňového řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

7. Po rozsudku 2 Afs 45/2024 žalobkyně ve vyjádření z 21. 5. 2025 upozornila, že celní zařazení zboží upravuje výlučně právo EU. Žalovaný ve vyjádření z 26. 5. 2025 souhlasil s rozhodnutím věci bez jednání. Žalobkyně dne 6. 6. 2025 doplnila své vyjádření k žalobě o odkaz na metodickou informaci č. 9/2024 Generálního ředitelství cel, která upravuje také úroky z nesprávně stanovené daně. Vyjádřením z 8. 9. 2025 žalobkyně sdělila, že v této věci již netrvá na nařízení jednání.

III. Právní názor soudu

8. Žaloba je včasná, podala ji osoba k tomu oprávněná. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, jelikož účastníci s tímto postupem souhlasili. Za účelem tohoto rozhodnutí nebylo třeba ani provádět dokazování, jelikož všechny potřebné písemnosti jsou součástí správního spisu, z něhož soud bez dalšího vychází.
9. Žaloba je důvodná.
10. Úvodem soud předesílá, že v návaznosti na rozsudek SDEU z 28. 4. 2022 ve spojených věcech C-415/20, C-419/20 a C-427/20, *Gräfendorfer*, Ústavní soud změnil pohled na otázku rozhodnou pro posouzení této kauzy (nález I. ÚS 2293/23). Tímto nálezem zrušil rozsudek NSS z 29. 6. 2023, čj. 4 Afs 219/2022-68, na něž odkazoval žalovaný již v jeho prvním vyjádření v nynější věci. Právě rozsudek NSS přitom připouštěl postup, který v řešené věci zvolil žalovaný, a tedy že § 66 celního zákona vylučuje hrazení úroku z nesprávně stanovené daně (§ 254 daňového řádu). Eventuální náhrady spojené s nesprávně stanoveným clem se celní deklarant mohl a měl domáhat nárokem dle zákona č. 82/1998 Sb.
11. K jádru věci soud uvádí, že dle čl. 116 odst. 6 celního kodexu unie, platí, že *pokud celní orgány clo vrátí, nejsou povinny platit úrok. Úrok však musí být zaplacen, jestliže rozhodnutí o vrácení cla nebylo provedeno do tří měsíců ode dne přijetí tohoto rozhodnutí, s výjimkou případů, kdy nedodržení lhůty bylo mimo kontrolu celních orgánů.*
12. Dle § 3 odst. 1 celního zákona platí, že při výkonu působnosti podle tohoto zákona se postupuje podle daňového řádu, nestanoví-li přímo použitelný předpis EU nebo tento zákon jinak. Podle § 66 celního zákona se při správě cla neuplatní ustanovení daňového řádu o úroku z nesprávně stanoveného cla.
13. Daní se rozumí i clo [§ 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu]. Podle § 251c odst. 1 písm. b) daňového řádu úrokem hrazeným správcem daně je úrok z nesprávně stanovené daně. Podle odst. 2 téhož ustanovení vznikne-li úrok hrazený správcem daně, je správce daně povinen jej uhradit daňovému subjektu. Ustanovení § 254 daňového řádu pak upravuje podrobnosti úroku z nesprávně stanovené daně, např. základ pro výpočet úroku, okamžik vzniku úroku a další.
14. Ústavní soud v nálezu I. ÚS 2293/23 formuloval jednoznačné pravidlo, a to, že jednotlivec, kterému stát v rozporu s právem EU vyměřil clo, jež tento jednotlivec následně zaplatil,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

má podle unijního práva nárok na úroky z neoprávněně vybrané částky. Není rozhodné, že takový nárok nezakládá úprava obsažená v celním kodexu unie.

15. V návaznosti na nálezy I. ÚS 2293/23 NSS zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích z 30. 8. 2023, čj. 52 Af 10/2023-48, ve věci téže žalobkyně (viz rozsudek z 28. 5. 2025, čj. 4 Afs 219/2022-127). NSS v této související věci nově považoval za stěžejní, aby krajský soud zjistil, z jakého důvodu došlo ke zrušení dodatečných platebních výměrů (podobně již předtím rozsudek 1 Afs 334/2024). Bylo-li důvodem pro jejich zrušení vyměření cla v rozporu s právem EU, žalobkyni vznikl nárok na úrok z takto neoprávněně stanoveného cla. Dále NSS konstatoval, že judikatura SDEU dovodila příslušnost členských států ke stanovení pravidel pro výplatu úroků z cla vybraného v rozporu s právem EU. Zároveň však musí tato pravidla respektovat zásadu efektivity a rovnocennosti – nesmí nadměrným způsobem ztěžovat nebo bránit uplatnění nároku na výplatu úroku (srov. rozsudek *Gräfendorfer*, bod 74). Odkaz na řízení podle zákona č. 82/1998 Sb. nesplňuje požadavky SDEU. Účelem řízení podle tohoto zákona není v první řadě hrazení úroků z neoprávněně zadržovaného cla, nýbrž náhrada škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Prokázání existence škody a příčinné souvislosti může být v nynější situaci pro žalobkyni značně obtížné. Možnost domoci se náhrady škody dle cit. zákona je pouze teoretická a značně nejistá, přitom z judikatury SDEU vyplývá opačný požadavek, a sice přímočarý postup k úspěšnému uplatnění nároku, který nebude žalobkyni nadměrným způsobem zatěžovat. Rovněž je nesystémové, aby o nároku rozhodovaly soudy v civilním řízení, neboť při posuzování tohoto nároku je nezbytné hodnotit, zda byl původní platební výměr stanovující clo zrušen z důvodu rozporu s právem EU. O této otázce by měly rozhodovat celní orgány. Konečně NSS vyslovil, že § 66 celního zákona nelze použít v případech cla vyměřeného v rozporu s právem EU.
16. Z rozhodnutí Generálního ředitelství cel z 20. 2. 2023, které je založeno ve správním spisu, je patrné, že Celní úřad kraje Vysočina dospěl k nesprávnému závěru ohledně sazebního zařazení sporného zboží. Proto Generální ředitelství cel zrušilo celkem 53 dodatečných platebních výměrů z 4. 5. 2022. Jelikož sazební zařazení upravuje výlučně právo EU, soudu nezbyvá než uzavřít, že nesprávným sazebním zařazením zboží bylo toto právo porušeno. Žalobkyně proto má nárok na úrok z neoprávněně stanoveného cla.
17. Ve smyslu výše uvedeného neobstojí závěr žalovaného, že žalobkyně nemá nárok na úrok z neoprávněně stanoveného cla, neboť unijní úprava cel neobsahuje žádnou úpravu takového úroku. Výluku úroku z nesprávně stanovené daně ve smyslu § 254 daňového řádu, jak ji stanoví § 66 celního zákona, nelze použít pro její rozpor s právem EU.

IV. Závěr a náklady řízení

18. Soud žalobu shledal důvodnou. Napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný nebude moci zamítnout námitku žalobkyně ve věci úhrady úroku z nesprávně stanovené daně ve smyslu § 254 s odkazem na § 66 celního zákona.
19. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, náleží jí právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), které spočívají jednak v soudních poplatcích za žalobu (3 000 Kč) a kasační stížnost (5 000 Kč), jednak těch, které jí vznikly v souvislosti s tím, že jí zastupoval advokát. Při hodnocení jednotlivých úkonů soud vycházel také z rozsudku Krajského soudu v

Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 18. 6. 2025, čj. 52 Af 10/2023-115, ve věci téže žalobkyně. Právě cit. věc a nynější kauza sdílely společný vývoj i osud.

20. **Úkony učiněné do konce roku 2024.** Sazba za úkon právní služby dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění před 1. 1. 2025, činí částku 3 100 Kč.
21. Soud přiznal náhradu za odměnu advokáta podle advokátního tarifu za 4 úkony právní služby *v plné sazbě* (převzetí a příprava zastoupení, sepis a podání žaloby, doplnění důvodů kasační stížnosti z 26. 3. 2024 a repliku z 6. 5. 2024), tzn. 12 400 Kč.
22. Dále soud přiznal náhradu za odměnu advokáta podle advokátního tarifu za 2 úkony právní služby *v poloviční sazbě* v případě návrhu na doplnění dokazování z 22. 8. 2024 (jde pouze o jednoduchý přípis s odkazem na rozhodnutí SDEU), návrh na doplnění dokazování z 31. 10. 2024 (pouze jednoduchý přípis s odkazem na vyjádření MFČR), jelikož se jedná o úkony povahou a účelem nejbližší jednoduché výzvě k plnění [§ 11 odst. 2 písm. h) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu], tzn. 3 100 Kč.
23. Odměnu advokáta soud nepřiznal za tyto úkony: sepis blanketní kasační stížnosti, návrh na doplnění dokazování z 2. 4. 2024 (nic nebránilo advokátu doložit odkaz na rozhodnutí SDEU v dřívějších podáních) a návrh na doplnění dokazování z 6. 9. 2024 (také mohl být součástí dřívějších podání). Tyto úkony nebyly důvodně vynaloženými náklady ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s.
24. Advokátu náleží paušální náhrada hotových výdajů za 6 úkonů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění do konce roku 2024), celkem 1 800 Kč.
25. **Úkony učiněné od začátku roku 2025.** Po novele advokátního tarifu účinné od 1. 1. 2025 činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob a kasačních stížností projednávaných podle s. ř. s., jde-li o rozhodnutí vydané správcem daně, částku 5 620 Kč. Soud vycházel z tarifní hodnoty vyjádřené částkou 113 tis. Kč [§ 10b odst. 5 písm. b) advokátního tarifu], jelikož hodnotu věci nemohl zjistit bez nepoměrných obtíží. V tomto sporu totiž jde o úrok z nesprávně stanovené daně (cla) v šesti případech (šest z celkových deset platebních výměrů), a tedy úrok který by soud musel jako první vypočítat za období několika let, po které tento úrok žalobkyni vznikal. Žalovaný se tímto výpočtem odmítl zabývat, jelikož naznal, že jeho placení vylučuje § 6 celního zákona. Není na soudu, aby takhle složitě – pro účely náhrady nákladů řízení – určoval hodnotu sporu. Ostatně i proto byl do advokátního tarifu včleněn nyní aplikovaný § 10b odst. 5 písm. b).
26. Soud přiznal náhradu za odměnu advokáta za 2 úkony právní služby *v plné sazbě* (vyjádření z 31. 3. 2025 v řízení před NSS v návaznosti na nález I. ÚS 2293/23, vyjádření z 21. 5. 2025, tj. po vrácení spisu městskému soudu), tzn. 11 240 Kč.
27. Dále soud přiznal náhradu za odměnu advokáta za 2 úkony právní služby *v poloviční sazbě*, a to u návrhu na doplnění dokazování z 11. 4. 2025 (pouze jednoduchý přípis) a sdělení žalobkyně, že netrvá na jednání z 8. 9. 2025 (pouze jednoduché sdělení), jelikož se jedná o úkony povahou a účelem nejbližší jednoduché výzvě k plnění [§ 11 odst. 2 písm. h) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu], tzn. 5 620 Kč.
28. Odměnu advokáta soud nepřiznal za tyto úkony: sepis doplnění vyjádření žalobkyně z 6. 6. 2025 (odkaz a citace rozsudku NSS, odkaz na metodiku žalovaného – obojí mohlo být

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

součástí dřívějších podání ve věci) a dotaz na stav řízení z 8. 4. 2025. Tyto úkony nebyly důvodně vynaloženými náklady ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s.

29. Advokátu náleží paušální náhrada hotových výdajů za 4 úkony po 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2025), celkem 1 800 Kč.
30. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty (DPH), a tedy náklady řízení se zvyšují o částku odpovídající této dani, tj. 7 552 Kč. Náklady řízení tudíž včetně DPH činí částku ve výši 51 512 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (o. s. ř.), ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u NSS, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje NSS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet NSS lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Nesplní-li povinný (žalovaný) dobrovolně, co mu ukládá výrok II vykonatelného rozhodnutí, může oprávněná (žalobkyně) podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Praha, 18. září 2025

Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.